

Matija Murko 10. 2. 1861 – 11. 2. 1952

slovenský filolog a slavista

Vokovický (Libocký) hřbitov, odd. 3, hrob 78V

adopční nájemce velvyslanectví Slovinska v České republice (od r. 2015)

Matija Murko (10. 2. 1861 – 11. 2. 1952) byl významný slovenský filolog a slavista. Narodil se v Drstelji u Ptuje na území dnešního Slovinska. Se studiem slavistiky začal v roce 1880 na Vídeňské univerzitě u profesora Frana Miklošiče, kde několik let pracoval jako soukromý docent slovanské filologie. Roku 1902 se stal řádným profesorem na univerzitě v Grazu, kde poté strávil dalších patnáct let. V roce 1909 mu byl udělen čestný doktorát na Karlově univerzitě. V letech 1917-1920 působil na Filosofické fakultě v Lipsku. 23. října 1920 vystoupil se svojí pražskou přednáškou *O předchůdcích ilyristu, sjednocení Jihoslovanů* a stal se prvním profesorem jihoslovanských jazyků a literatury na nově zformovaném *Semináři pro filologii jihoslovanskou* Filosofické fakulty Karlovy Univerzity v Praze. V roce 1923 převzal celý Seminář, reorganizoval ho a zařídil mu i vlastní knihovnu, ve které začal systematicky doplňovat fond. Spoluzaložil časopis *Slavia*, který vychází až do dnešních dní. V letech 1922-1939 se jako jeho spoluredaktor snažil přitáhnout spolupracovníky, důležité vědce a slavisty z celé Evropy. Roku 1929 byl pověřen svoláním a organizováním prvního sjezdu slovanských filologů. Pražská slavistika se jeho zásluhou stala moderní vědou a získala mezinárodní prestiž. Byl významnou osobou tehdejší pražské inteligence, přátelil se s I. Hribarem (prvním vyslancem Království SHS v Československu), T. G. Masarykem a K. Kramářem. Murko byl také jedním ze zakladatelů *Slovanského ústavu*, kterému v letech 1932-1941 předsedal. Pod jeho vedením se ústav stal významným vědeckým pracovištěm a centrem vědeckého života. Celoživotní publicistické a vědecké práci se Murko začal věnovat již jako student. Psal německy, ale přednášel česky. Neocenitelný je jeho příspěvek spisů v oblasti literární historie, etnologie a filologických a knižních pojednání. Jeho posledním dílem jsou *Paměti*, kde vykreslil svoji životní a vědeckou dráhu. Patřil k poslední generaci renesančních slavistů, jakým byl v 19. století např. Pavel Josef Šafařík nebo Murkův předchůdce, první předseda *Slovanského ústavu*, Lubor Niederle.

foto hrobu: archiv SPH, portrét: archiv velvyslanectví Slovinské republiky v Praze
volně podle podkladů velvyslanectví Slovinské republiky v Praze